

stem angaaer, da haaber jeg, det vil vise sig, at de Mængder, hvoraf det leed, og hvoraf det ikke var den mindste, at alle de private Stempel-papirforvaltere kunde bruge det første Kvartals Indtægter til Dækning af de Summer, som efter Regnskabet skulde være inde ved Kalender-aarets Udgang, ikke ville drage nogen uheldig Følge efter sig, men jeg antager, at dette Forhold i ethvert Tilfælde efter det nu foreliggende Forslag er bragt i den samme Orden, som i andre Forhold er fundet betryggende. Naar den ærede Forslagsstiller taler, som om det skulde være noget Tvebnligt, at Oppebørselsbetjentene vise mislig Dngang med de dem betroeede Oppebørsler, da foreligger der vistnok, naar vi gaae meget langt tilbage i Tiden, en Række af sorgelige Kjendsgjerninger, der for den Enkeltes Vedkommende dog maa finde en skaanksom Vedømmelse paa Grund af de meget forstyrrede Pengeforhold, som dengang fandt Sted, men som ganske vist for Staten var et meget stort Onde; men jeg troer, at hvad der nu i denne Henseende kan være at anke over, er saa lidet, at dette Forhold paa ingen Maade kan fortjene den Omtale, som den ærede Forslagsstiller har givet det. Jeg skal ved samme Leilighed sige, at efter hans mageløse Talent til at generalisere, har han endog faaet ud deraf det Resultat, at Regjeringen hvert Aar blev i den Nødvendighed at affædige Embedsmænd for mislig Embedsforhold, men desuagtet senere blev tvungen til at give dem Pension. Det er en Selvsølge, at naar en Regjering har meent, at en Embedsmand lovligt kunde affædiges uden Pension, da kan den ikke finde sig selvbestgjort ved en Dom, der taler derimod; men isørrigt tilkommer det ikke mig her at kritisere Domstolenes Fortolkning af de bestaaende Love. At man med Hensyn til Lovenes Fortolkning staaer under Domstolene, skulde jeg dog haabe er for Alle, de være i eller udenfor Regjeringen, en stor Betsigelse, det er Noget, som selv under Absolutismen har været en stor Borgen for Folkets Fred og Orden, og som vel allermindst under en konstitutionel Forfatning skulde forrykkes. Altsaa det, at enhver Mands Ret staaer under Domstolenes Bestyrelse, og at han ikke er priisgIVEN Ministrenes eller Rigsdags-

mændenes Opfattelse af hans Forhold som endelig afgjørende, er et Gode, der bør paa-skjønnes; men selv med Hensyn til det Forhold, det ærede Medlem hentydede til, er der, mig bitterligt, kun et eller to Tilfælde, han kan have for Sie, men deraf tager han saa Anledning til at føre et Sprog, som om det var daglig Brug, at man maatte affædige Embedsmænd for mislig Embedsførelse og saa have den Uergrelse at see dem ved Lov og Dom kjendte berettigede til Pension.

Hvad angaaer Spørgsmaalet om de konstituerede Embedsmænd — forsaavidt en saadan Konstitution bestaaer deri, at den ene Embedsmand i kort Tid hjælper den anden, kommer dette Forhold ikke ind under den herværende Betragtning — da er der Ingen, der bedre end jeg har sølt, at der blandt de private Fuldmægtige er mange fortræffelige Kræfter; det har altid været mig meget hjært, naar jeg kunde faae Leilighed til at staae dem en Paa-skjønnelse i denne Henseende, men det maa dog erindres, at naar en Fuldmægtig paa en tilfredsstillende Maade fortsætter sin Principals Forretning, medens denne for en Tid er forhindret fra at besørge den, saa maa det i Reglen antages — om Andet end Reglen kan man ikke tale, det er et Privilegium, jeg i alt Fald ikke vil have, at gjøre Undtagelserne i dette Tilfælde til Regel — at det er Principalen, der har opdraget ham dertil, og dernæst maa det erindres, at der i enhver Organisme er, hvad jeg vilde kalde en Slutningshastighed, som meget godt kan taale, at Tingene en Tid lang paa en Maade kunne gaae af sig selv, men et heelt andet Spørgsmaal er det, hvorledes det vilde see ud, dersom disse Embeders Styrelse igjennem de private Fuldmægtige skulde udstrækkes over en længere Tid, eller dersom det ikke skulde være muligt f. Ex. at lade vigtigere Sager beroe, til Vedkommende selv tiltræder.

Jeg skal endnu bemærke, at det er mig fuldkommen gaadefuldt, hvorledes den ærede Rigsdagsmand kommer til sine Tal; han siger: 3,074 Rd., hvoraf 376 Rd. skulde beregnes til Korn. Dersom han tager de af mig foreslaaede Gager til Udgangspunkt, saa udgjør de 2,100 Rd. og de 600 Rd. — som er de 200